

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER



A MESEÍRÓ PÁLYÁZAT GYŐZTES MESÉI

Tripsánszki Éva
**SÁRKÁNYŰZŐ
MILOS**

VÁGNER RÉKA
**A SÁRGA VILLAMOS
ÉS A GALAGONYABOT**

MAYER ADRIEN
PRILLA

Tisztelt szülők, tisztelt óvodapedagógusok, kedves gyerekek!



Amikor a harmadik kerületi óvodákban dolgozó, egykori és jelenlegi munkatársainknak meseíró pályázatot hirdettünk, éppen azzal a szándékkal tettük, hogy a saját, akár helyi kötődésű történeteiket, rajongott mesealakjaikat végre mások is megismerhessék. Hogy rögzíthessük, és még évek múlva is ismerjék őket a kerületi óvodások.

Nagyon büszkén jelenthetem, hogy a célunkat elértük, és a pályázatainkra beérkező mesékért nem győzünk elég hálásak lenni. A szövegek színvonala, a történetek szövése, a megelevenedő figurák messzemenet felülmúlták a várakozásainkat. Csupa ismerős helyszín, szívmelegítő és tanulságos helyzet, rengeteg bátor és kedves mesehős.

Hogy valóban kerek legyen a történet, a zsűri által három legjobbnak ítélt mesét a kerületi óvodások maguk illusztrálták, és nagy öröm, hogy a rajzaikkal kiegészülve tudjuk gyereknapi alkalmából közreadni ezeket a szövegeket. Első körben online, aztán kézbe vehető formában, papíron is, hogy minél többen mesélhessék őket Óbuda-Békásmegyertől összes óvodájában és otthon, családi körben is.

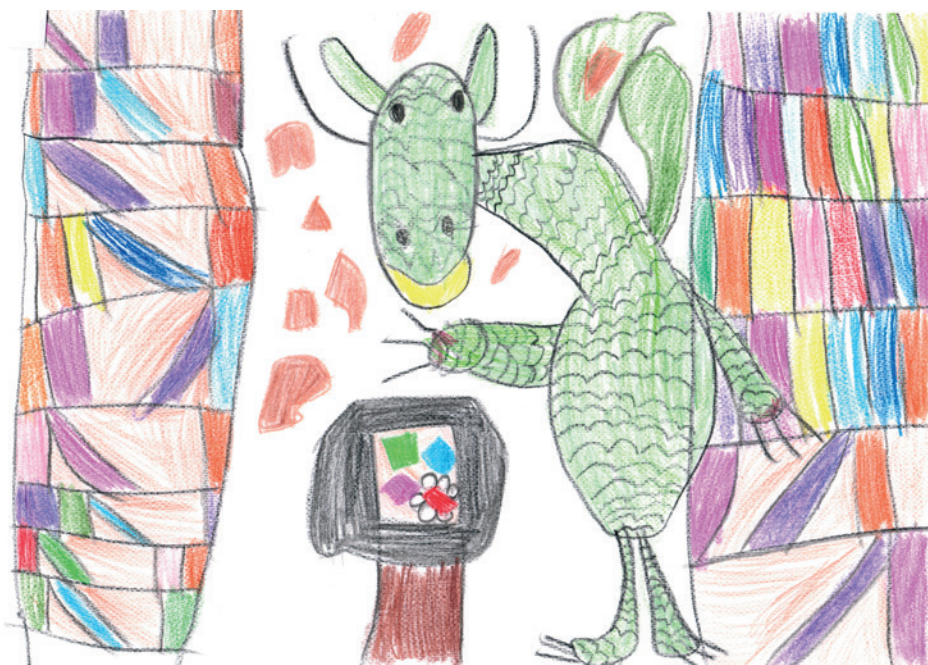
Köszönöm minden meseírónak, hogy megosztotta velünk a történetét, és köszönöm a zsűri tagjainak is a lelkes, odaadó munkát. A gyerekeknek pedig a csodaszép, színes rajzokat, amelyekkel tényleg teljesebbek lettek a mesék.

A győztes szövegek szerzőinek pedig ezúton is szívből gratulálok!

Kérem, fogadják szeretettel ezeket a ragyogó történeteket, és olvassák, hallgassák, meséljék őket minél többször!

dr. Kiss László
polgármester

Kiadja:
Óbuda-Békásmegyertől Önkormányzat
2021



Kovács Lilién
Óbudai Százszorszép Óvoda



Szigeti Lili
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

Sárkányűző Milos

Tripsánszki Éva meséje

Csillaghegyen innen, Arany völgyön túl élt egyszer egy legény, akit Milosnak hívtak. Messzi földön híres volt ő, nemcsak az eszével, hanem az erejével, az ügyességével is képes volt elbánni minden sárkánnyal, aki az útjába került. Csak megpödörte kackiás bajuszát, begombolta pitykés mellényét, felhúzta a dobantós csizmáját, dobantott hármat, és a sárkányok már menekültek is, amerre láttak. El is nevezték Sárkányűző Milosnak.

Eljutott a híre a világ minden tájára, így a Százszorszép Birodalomba is. Ebben a birodalomban élt Laura hercegnisasszony az apjával és egész udvarnépével. Laura hercegnisasszony szépsége, jósága, kedvessége páratlan volt. Szelíd mosolyától még a Nap is elámult, sötétbarna haját még a csillagok is simogatták, rózsapiros arcocskáját még a sápadt Hold is megirigyelte.

A palotában mindig rendben mentek a dolgok, pontosan jártak az órák, virágosak voltak a kiskertek, sőt még a madarak is csodás dallamokat énekeltek a fákon. Mindenki tudta, mikor mit kell tennie, rend, béke és nyugalom honolt az egész környéken. Mi sem volt ennél természetesebb, hiszen a szabályok, amelyeket a palota összes lakója közösen hozott és elfogadott, egy nagy, bőrkötésű, gyémántokkal és rubintokkal díszített könyvben voltak lejegyezve. Csodaszép cirkalmas-kacskarिंगós betűit maga Laura vetette papírra. Ha valaki néhanapján elfelejtette volna valamelyik szabályt, csak fellapozták a könyvet, elolvasták, s máris minden mehetett a régi kerékvágásban.

Nagy becsben is őrizték a könyvet, külön könyvtárat építettek neki a közeli Csúcshegyen.

Történt egyszer, hogy a Százszorszép Birodalmat megtámadta a hírhedt Rontó-bontó Sárkány. Ahol ő megjelent, minden tönkrement. Menekült is előle minden jótét lélek, hiszen a szépség, a rend, a tisztaság igencsak távol állt tőle. Hatalmas zöld tappancaival összetiptort mindent. Maszatos mancsaival megtapogatta és felforgatta a keze ügyébe kerülő dolgokat. Különösen kedvelte a csillogó, ragyogó tárgyakat.

A Százszorszép Birodalom határához érve bekukkantott:

– Hmm... ez aztán a nekem való hely! – dörögte magában, és már át is lépte a birodalom határát. Amerre ment, elhervadtak a virágok,

elnémultak a madarak a fákon. Visszafelé jártak az órák, rendetlenség támadt mindenhol, az emberek elfelejtették, mit is kell csinálniuk. Káosz és zűrzavar keletkezett. Az egész birodalom egy szempillantás alatt felfordult.

Rontó-bontó végigtrappolt Mocsárosdűlőn, átcaplatott Ürömhegyen, mígnem elért a Csúcshegyen lévő könyvtárig. Feltépte az ajtót, és bá-méskodva bement. Amint megpillantotta a drágakövekkel ékesített hatalmas könyvet, sáros karmai közé kapta.

– Ez kell nekem! Ilyen gyönyörűség! – bömbölte boldogan, azzal a hóna alá csapta, és már indult is vele hazafelé.



Steiner Hanna
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Aczél Vivien
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

Fülébe jutott ez a Százszorszép palotában élő Laura hercegisasszony-nak és az apjának is. Az öreg király egy pillanatig sem tétlenkedett – tudta jól, itt már csak Sárkányúzó Milos segíthet! Na de hogyan is értesítsék őt? Ki vigye hírét a bajnak? Törte a fejét a király, törte, de bizony nem jutott eszébe semmi okos gondolat.

Laura hercegisasszony ekkor az apja elé állt, és így szólt:

- Cseppet se búsuljon, édesapám! Elszaladok én, megkeresem Sárkányúzó Milost, s mire a sápadt Hold kétszer lenyugszik, elhozom őt ide!
- Jaj, lelkem, Laurám! Hogyan is mehetnél? Hiszen ha páratlan szépségedet meglátja a Rontó-bontó Sárkány, azonnal magával visz téged is!
- Ne aggódjon, Édesapám! Túljárak én a sárkány eszén!

Azzal kiment a palota mellé, kiöntött egy nagy vödör vizet a földre, a sárba pedig alaposan meghemperedett. Gyönyörű haját összeborzol-

ta, sártól ragadós selyemruháját megszagatta, gyöngyös topánkáját lehúzta, majd búcsút intett apjának, és elindult, hogy a Harsánylejtőn lakó Milost megkeresse.

Estére oda is ért Milos házához. Félénken kopogtatott be. Milos a kopogásra ajtót nyitott, s mikor meglátta a holdvilágnál a lányt, rémültében majd hanyatt esett.

– Azt a rigórúgta rézsarkantyúját! Mi ez a sárgombóc? – döbönt meg. De nem volt ideje gondolkodni egy percet sem, mert meglátta ám a sár mögül is a lány gyönyörű szemecskéit, rózsapiros arcocskáját. Pironkodott is Laura, mert neki is megtetszett a legény, de – szégyen ide, szégyen oda – máris elkezdte a mondókáját. Előadta, honnan jött, hogyan támadta meg őket a sárkány, és elmondta a rubintokkal, gyémántokkal díszes könyv történetét.

Milosnak tetszett a lány bátorsága, maga mellé fogadta éjszakára, s azt mondta, majd reggel ráérnek felkerekedni, hogy legyőzzék a sárkányt. Addig is pihenjenek, gyűjtsenek erőt. (Közben persze erősen bízott benne, hátha napvilágnál megszépül a lány is.)

Reggel jó korán felébredtek, s már indultak is. Hát, ahogy így mentek, mentek, a Mocsárosdűlő közepén szembetalálták magukat a nagy Rontó-bontó Sárkánnyal. A sárkány – feje alatt a bőrkötésű könyvvel – édesen szunyókált még.



Ónozó Márton
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Lukács Zakariás
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Zsédő Bátor
Óbudai Hétpettyes Óvoda

Milos nem tévovázott, hangosan ráordított:

– Mit keresel itt, te sárkány? Azonnal tágulj innét, de előtte add vissza a Százszorszép Birodalom nagy könyvét!

A sárkány feltápáskodott, álmos szemeivel végigmérte Milost, majd így bömbölt álmosan:

– Eszemben sincs! Világéletemben ilyen gyönyörűségre vágytam, s most végre rátaláltam! Vedd vissza, ha tudod!

Milos szívét se fából faragták ám, bátran felelt a szörnyetegnek:

– Legyen hát! Hogy vívjunk meg? Ésszel vagy erővel?

A sárkány csodálkozva nézett:

– Ésszel? Az meg micsoda?

„Hú, az áldóját! Ez aztán a buta jószág!” – gondolta Milos, majd így kiáltott:

– Hallod-e, te tyúkeszű behemót, ne húzzuk az időt, azt mondom! Mutasd hát az erődöt!

– Én tyúkeszű? Na idesüss, te kis mitugrász! – kacagott Rontó-bontó. Erre úgy megrázta magát, hogy a hatalmas rázkódástól még a nap is megkapaszkodott az égen a felhők csücskében, hogy le ne essen.

– Most te jössz, te nagyokos! – vicsorgott.

Milos ekkor megpödörte kackiás bajuszát, begombolta pitykés mellényét, felhúzta a dobbantós csizmáját, és dobbantott hármat. A sárkány nyakig süppedt a mocsáros földbe. Meg is rémült azon nyomban. Riadtan kezdte kérlelni a legényt:

– Húzz ki innen, mert itt pusztulok!

Milos erre így szólt:

– Ha megígéred, hogy visszaadod a Százszorszép Birodalom nagy könyvét, és örökre eltakarodsz az országból, akkor kiszabadítalak!

– Megígérem, megígérem, csak húzz ki innét! – könyörgött tovább a sárkány.

Milos szíve azonban továbbra is hajthatatlan maradt. Ekkor Laura, aki nek eszénél és szépségénél csak jószívűsége volt nagyobb, halkan a legény fülébe súgott. Mit mondott, mit nem, azt bizony nem tudom, de Milos újra megszólalt:

– Hallod-e, te sárkány! Ha helyrehozol magad után mindent, amit elrontottál, és utána örökre elmész innen, akkor megkegyelmezek! De ha nem, másodszorra olyan mélyre dobbantalak, hogy sohasem szabadulsz többé!

Ígért is mindent a sárkány, csak már kinn lehessen a mocsárból! Milos erre visszapödörte a kackiás bajuszát, kigombolta a pitykés mellényét, majd lehúzta a csizmáját... S lássatok csudát! A hatalmas jószág már kinn is volt a sárból. Felültette a hátára a leányt is, a legényt is, s meg sem állott a palota kapujáig. Ott aztán letette Milos lába elé a rubintos-gyémántos nagy könyvet, és morogva elindult kifelé a birodalomból.

Amerre ment, újra megszólaltak a madarak, újra kivirágzottak a kiskertek, újra pontosan jártak az órák. Az emberek éljeneztek a boldogságtól, de még annál is jobban örült a király, amikor meglátta a lányát, Laurát és az előkerült nagy könyvet sértetlenül. Hát még hogy örült Milos, amikor megpillantotta a hercegkisasszonyt a vacsoránál illatos-tisztán! Azon nyomban megkérte a kezét, s örök hűséget esküdtek egymásnak. A szabályok könyve a helyére került, a birodalomban pedig azóta újra rend és béke honol.

Ha kíváncsiak vagytok az ottani életre, csak sétáljatok el a Százszorszép palotáig, s kukkantsatok be az ablakain.

A mese Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló, 2021. évi meseíró pályázatának **első helyezettje** lett.



Kammerer Lili
Óbudai Százszorszép Óvoda



Tisza Luca - Óbudai Meseerdő Óvoda



Gerencsér Izabella - Óbudai Százszorszép Óvoda



Hegedűs Alexa - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Csatári Adél - Óbudai Hétpettyes Óvoda



Nikolicz Laura - Óbudai Százszorszép Óvoda



Varga Kornélia - Óbudai Százszorszép Óvoda



Péter Fernandes Dániel - Óbudai Százszorszép Óvoda



Dalloul Ádám - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Carabas Miron
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Vass Boglárka
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

A sárga villamos és a galagonyabot

Vágner Réka meséje

- Jancsi, moss kezet, és mehetsz, itt van érted Dédi! - szólta Éva néni.

Jancsi belapátolta a tészta maradékát, és már kinn is volt az ajtón. A kezét persze nem mosta meg, mert mikor Jancsiért Dédi jön, a kisfiú nem ér rá holmi kézmosásügyekre.

Csissz-csossz, kopp. Dédi, Jancsi anyukájának nagymamája nagyon idős volt, bottal járt - ettől volt a lépteinek ilyen sajátos dallama. Dédi feltűnt a folyosón, és féloldalas mosolyt villantott dédunokájára.

- Jancsikám, jó napot!

- Dédikém, vegye le a kalapot! - Jancsi és Dédi így köszöntek egymásnak, mióta Jancsi beszélni tudott.

Kézen fogva ballagtak a Pirosvirág utcába, ahol Dédi lakott egy tetőtéri, manzárdablakos lakásban. Ha Jancsi anyukája sokáig dolgozott a filmgyárban, ő vigyázott a kisfiúra estig. Jancsi szeretett ott lenni, mert a lakás dugig volt vitrines szekrényekkel, amelyekben a kisfiú kedvére kotorászhatott. Indiántollak, lábaveszett ólomkatonák, papír táncosnők és mindenféle limlom hevert az almáriumban, ami egy ötévesnek maga volt meseország. Ráadásul Dédinek fonottkalács-, néha pedig lekvárosbukta-illata volt. Ezt Jancsi nagyon szerette, főleg azért, mert a kalács meg a bukta mindig a hasába vándorolt.

Mivel Jancsi már nagyfiú volt, nem aludt az oviban. Bármennyire is elfáradt, mindig kipislogta szeméből az álmat. Dédinél viszont valahogy egészen máshogy történt. Mint minden közös délutánjukon, a kisfiú lefeküdt a díványra, és várta, hogy Dédi odacsoszogjon a karosszékhez, maga mellé tegye a galagonyabotját - az egyetlen dolgot a lakásban, amelyhez Jancsinak nem volt szabad nyúlnia -, és meséljen.

- Volt egyszer egy sárga, öreg villamos. Nem olyan halk és modern, mint amik mostanság a körúton rohagnak. Sok-sok felnőtt és gyerek koptatta fényesre a világosbarna fapadokat, és kis rézcsengőjének rikoltozását türelmetlenül várták a megállóknál. Ráadásul nem olyan megálló volt, mint a Miklós utca vagy az Akácfa köz. A villamos a Históriaán közlekedett, végigrobogott az Ezeregyéjszaka sétányon, a Pom Pom dűlőn, a Háromkirályfi téren, viszont sosem állt meg a Vasorrúba utcában vagy a Gonoszmostoha park előtt. A fátyolos tekintetű vil-

lamosvezetőt Csiri búnak, az idős, ősz hajú kalauzt pedig Csiri bának hívták. Erre a villamosra szálltak fel azok, akik találkozni szerettek volna az igazi mesékkel.

Jancsi pillái lassan lecsukódtak, és szinte látta maga előtt, ahogy a csilingelő villamos begördül eléjük, Dédi nehézkesen felkászálódik a villamosra, Jancsi felpattan mellé, leülnek, és elindulnak...

A villamos végigcsikorgott a városon, és a halványan derengő hegyek felé vette az irányt. Szuszogva fújtatott fel a szerpentineken, és csak kicsit gurult hátra, amikor megállt az emelkedőn, mert egy csapat törpe apró, szőrös, dúdoló gombócokat hajtott át az úton. Mikor az utolsó törpe is eltűnt a bozótban, a villamos nekilódult, majd egy fenyveshez érve lefékezett. Ahogy leszálltak, Dédi kézen fogta Jancsit, és szorosan markolva galagonyabotját, elindult vele a fák felé. A kisfiú hamarosan rájött, nincsenek egyedül. A fákról apró, fekete, nagy szemű lények pislogtak rájuk. Az egyikük vékony, magas hangon ciripelve hadarni kezdett Dédinek:

– Dédi, baj van, Borzmasanc kiszökött!

Dédi ráncos arca elkomorodott.

– Kiszökött? Hát az meg hogy lehet? Csalikó megint magára hagyta? Megmondtam annak a hebehurgya Csalikónak, letekerem a fülét, ha ismét a szedresben tömi a hasát ahelyett, hogy Borzmasancra vigyázná!

A nagy szeműek idegesen pislogtak.

– Igen, Dédi, megmondtad, de tudod, hogy Csalikó annyira szereti a bendőjét.

Dédi felemelte a botját, és suhintott vele. Jancsi nem értette, miért emelgeti a galagonyabotot, hiszen járni is alig tud nélküle. De a következő pillanatban szemé-szája elállt a csodálkozástól. Dédi botja más lett, a végén egy nevető, szakállas öreg bácsi feje tűnt fel, akinek a szeme pont olyan színű volt, mint Anyáé. Dédi így szólt hozzá:

– Csalikó megint elkóricált! Borzmasanc kiszökött! Tegyük meg, amit meg kell tenni!

A bot végén a szürke szemű bácsi bólintott. A semmiből hirtelen előtűnt egy potrohos törpe, akinek az inge lila volt a szederlétől. A törpe körülnézett, meglátta Dédit, és bűnbánó képet vágott.

– Izé – kezdte Csalikó –, az úgy volt, hogy Borzmasanc elaludt, én meg... Tovább nem folytathatta, mert Jancsi közbevágott:

– Áru!d el nekem, mi az a Borzmasanc! És ki az a bácsi a bot végén? És mik ezek a lények?

Dédi kicsit meglepődött.

– Tudod, Jancsikám, ezek a nagy szeműek itt a vigyorgócok, ők a mesék kertészei, ők nevelgetik a mesepalántákat. Borzmasanc pedig egy medve, csak akkora, mint egy trolibusz. Jámbor, csak szeret megszökni. Csalikó őrszi, mert ha kiszabadul a barlangból, akkor lelegeli az összes



Gallai Georgina Titanilla
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

édes mesepalántát. És akkor baj lesz, mert Borzmasanc csak a finom palántákat eszi meg, amikről a szép mesék szökkennek szárba. Messzire kerüli viszont a záptojásszagú csemetéket, amikből a rémes históriák nőnek.

– És ha az összes édes palántát lelegeli... – folytatta Csalikó, és vészjóslóan csuklott egyet.

– A boton pedig a dédnagyapádat látod. Ő volt előttem az ő. A mesék őre. Most pedig én vagyok. De most keressük meg a szökevényt, és zárjuk vissza a barlangba!

Parancsára a vigyorgócok lehuppantak a fákról, és eliramodtak megkeresni Borzmasancot. Csalikó vágyakozva pislogott a szedres felé, de Dédi egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy tudja, most nem a hasára kell gondolnia. Hamarosan az egyik nagy szemű tűnt fel a távolban.

– Dédi, megtaláltuk! A tündérmeseágyásban garázdálkodik!

Dédi toppantott a botjával, kézen fogta Jancsit, aztán repültek is az ágyás felé. És valóban, a medve türkizkék és napsárga mesepalánták között terpeszkedett.

– Borzmasanc! Jössz ide tüstént! – kiáltott rá Dédi, de az rá sem hederített, csak csócsálta a tündérmeséket. Dédi suhintott a bottal, és abból hamarosan lágy altató hallatszott. Borzmasanc először megrázta busa



Badacsonyi Viola
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

fejét, aztán egyre laposabbakat pislogott. Dédi csettintett egyet, és visszarepítette a barlangjába. Csalikó már a barlang szájánál várta, és alatókból font puha takaróra fektette, majd az állatmesékből kovácsolt rácsra kattintotta az ittavégfusselvéle-lakatot.

- No - mondta Dédi -, ezzel megvolnánk. Mehetünk is haza, Anya hamarosan megérkezik érted.

Jancsi, aki egyik ámulatából a másikba esett, csak bólintani tudott. Az erdő szélén már csöngetett a villamos. Felkapaszkodtak rá, Csiri bú szomorkás, Csiri bá pedig meleg mosollyal üdvözölte őket.

Miután leültek, Dédi Jancsi felé fordult:

- No, lennél-e majd a mesék öre? Nem kis feladat, nem gyerekjáték...

Jancsi lassan bólintott. Dédi ráncos arcán megjelent az ismerős félmosoly.

- Jól van. Ezt megbeszéltük. Most pedig menjünk, mielőtt Anya hazaér.

Jancsi a nyitott ablakon behallatszódó nyolcas villamos csilingelésére ébredt. Dédi a karosszékekben üldögélt, egy könyvet olvasott, és csak felpillantott, mikor Jancsi megmoccant. A kisfiú az álomra gondolt. Milyen nagy volt Borzmasanc! És Dédi, az ő dédje a mesék öre! Milyen szép álom volt. Milyen kár, hogy csak álom volt! Dédi halkán megszólalt:

- Jancsi, egészen elmacskásodtak a lábaim. Idehoznád nekem a botomat?

Jancsi fűgén felpattant, és keresni kezdte a galagonyabotot a fotel mellett, de az nem volt sehol. Dédi csak somolygott.

- Nézd meg az előszobában!

A kisfiú nem értette, hogy kerül oda, de azért kiment. És valóban, a bot ott hevert Dédi kabátja és csizmája mellett. Ahogy lehajolt, hogy felvegye, a meglepetéstől lehuppant a szőnyegre. A bot végén egy öreg bácsi feje mosolygott rá, akinek a szeme pont olyan színű volt, mint Anyáé.

*A mese Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló, 2021. évi meseíró pályázatának **második helyezette** lett.*



Berki Bence
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Pusztai Róza
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

Prilla

Mayer Adrien meséje

Réges-régen a meseerdő szélén állt egy palota.

Tódor király élt itt egyetlen lányával, Prillával, akinek inasok lesték minden kívánságát. Nevelőnöje, Matilda tanítgatta, mégis magányosnak érezte magát barátok nélkül. Legtöbbször a kertben sétálgatott, de hiába vágott a meseerdőbe, oda bizony sem Tódor király, sem Matilda nem engedte. Ettől persze a kis királynő csak még kíváncsibb lett. Nagyon szeretne volna látni a meseerdőt.

Egy szép napon egyedül indult sétálni, és picit közelebb merészkedett hozzá. De Matilda észrevette, és már szaladt is utána.

- Prilla kisasszony! Nem szabad odamennie! Veszélyes lehet a meseerdő, hiszen nem tudjuk, kiféle-miféle szerzetek lakják.

- Jaj, Matilda, ne aggódj folyton! Muszáj sétálnom egyet, mert megesz az unalom. Nincs senki, akivel játszhatnék. Apám olyan elfoglalt, még beszélgetni sem ér rá velem. Nézd, milyen gyönyörű az erdő! Csak egy picit hadd sétáljak a fák között! - fordult felé Prilla.

Matilda felsóhajtott.

- Nagyon vigyázzon magára, Prilla kisasszony!

Prilla boldogan indult el a kis ösvényen. Kíváncsisága legyőzte a féltését, és egyre beljebb merészkedett a meseerdőbe. Egyszer csak rémülten megtorpant. Egy sárkány állt előtte.

Prilla el akart szaladni, de a sárkány szelíden megszólalt:

- Kérlek, ne fuss el! Leopold vagyok, a békés sárkány. Nem bántok senkit. Csak barátkozni szeretnék.

Prilla ijedten kérdezte:

- Tényleg nem bántasz? Úgy tudtam, hogy a sárkányok vadak és gonoszak.

- Igen, tudom - sóhajtotta Leopold. - Mindenki így gondolja, ezért mindenki elmenekül, ha meglát. Olyan magányos vagyok. Pedig én tényleg csak barátkozni szeretnék, játszani, beszélgetni valakivel. Ráadásul ma van a születésnapom - mondta. - Anyukám gyönyörű tortát készített, de nincs kit meghívnom az ünnepségre. Senki sem hallgat meg - tette hozzá szomorúan.

Prilla megsajnálta Leopoldot.

- Én elmegeyek veled, ha meghívsz - mondta kedvesen.

Leopold arca felderült.

– Komolyan mondd? – kérdezte reménykedve.

– Komolyan! – válaszolta Prilla izgatottan. – Úgy szeretném látni a me-seerdőt, és melletted bizonyára nem kell félnem semmitől.

Leopold örömeiben felkapta Prillát:

– Akkor indulás! – kiáltotta boldogan.

Matilda, aki közben Prilla keresésére indult, messziről mindebből csak annyit látott, hogy a kis királylányt felkapta egy sárkány, és magával ra-gadta. Lélekszakadva rohant vissza a palotába, és sírva-ríva mesélte el, hogy Prillát elrabolta egy sárkány. Tódor király parancsára azonnal elin-dultak a hírnökök, hogy megkeressék azt a bátor vitézt, aki megküzd a sárkánnyal, és kiszabadítja Prillát.

Hamarosan meg is érkezett Bertold, egy szegény, de eszes és bátor fiú, hogy teljesítse a feladatot.

Rögvest el is indult Prilla keresésére a meseerdőbe.

Ment, mendegélt az ösvényen, mignem egy alvó törpét pillantott meg egy gomba tövében. Ébresztgetni kezdte, de az bizony morgolódva a másik oldalára fordult. Bertold jobban megrázta, mire a törpe nagy mérgesen felült:

– Azt a rézfánfüttyülő rézangyalát! – kiáltotta. – Hát már aludni sem hagyják itt szegény Mufurc törpét?!

– Bocsáss meg, kedves Mufurc! Bertold vagyok, és csak azt szeretném kérdezni, hogy nem láttál-e erre menni egy sárkányt, aki elrabolt egy királykisasszonyt.

Mufurc törpének erre bizony már kipattant a szeme.

– Miért nem rögtön ezzel kezdted? Azt hittem, hogy te is csak a varázs-gombámat szeretnéd, mint mindenki más. Barátkozni senki sem akar velem, undoknak tartanak, bezzeg a varázsgombám, az kéne nekik! De nem adom, jusst se! – mondta morgolódva, majd így folytatta: – Látni nem láttam a sárkányt, hiszen éppen aludni próbáltam, de tudom, mer-re lakik. Ha egy kisasszonykát kell megmenteni, akkor Mufurc segít! – húzta ki magát dölyfösen a törpe.

– Az jó lenne – mondta Bertold. – Akkor mutasd az utat, de ne morgo-lódj közben légy szíves!

– Még hogy én morgolódok! – morgolódott Mufurc, de azért elindult. – Gyere utánam, Bertold!

Mentek, mendegéltek, mikor egyszer csak sírást hallottak. A közeli tisz-táson egy óriás üldögélt, és hatalmas könnyekkel bömbölt. Mufurc rög-vest Bertold mögé bújt ijedtében, aki viszont bátran megszólította az óriást:



Kovács Balázs Áron
Cseresznyevirág Művészeti Óvoda

– Hahó, kedves óriás! Én Bertold vagyok, ő pedig Mufurc. Nem akarunk háborgatni, de ugye nem eszel meg minket? És ha szabad kérdezni, miért pityeregsz?

– Én Pöttöm vagyok, az óriás. Vicces, ugye? Így hívnak, mert óriás lé-temre elég kicsi vagyok, és ezért mindig csúfolnak. Pont ezért sírok. Nem eszem embert, csak szomorkodom magamban, mert senki sem akar velem barátkozni, csak gúnyolódnak rajtam. Bárcsak megmutat-hatnám, hogy én is érek annyit, mint a többiek! – sóhajtotta.

– Éppenséggel megmutathatnád – morogta Mufurc. – Hívjuk őt is ma-gunkkal, Bertold! Talán jól jönne a segítsége – javasolta.

– Lehet, hogy pöttöm vagy az óriások között, de nálunk mégis sokkal nagyobb. Szóval ne keseregj! Inkább gyere velünk, és segíts kiszabadíta-ni Prilla királykisasszonyt a sárkány karmai közül! – kérte Bertold.

Pöttöm arca felderült:

– Komolyan mondd? Nektek én igazi óriás vagyok? Jaj de jó! Örömmel megyek veletek, és bebizonyítom, hogy tényleg az vagyok. Legyőzöm azt a sárkányt! – kiáltotta lelkesen.

Így hát hárman mentek tovább.

Mentek, mendégéltek, amikor Pöttöm egyszer csak szimatolni kezdett.

– Emberszagot érzek! És sárkányszagot is! – kapta fel a fejét. Valóban, hamarosan mind meglátták Prillát és Leopoldot egy barlang közelében.

Bertold, bár bátor fiú volt, jobban szerette a békességet, ezért leintve Pöttömöt maga állt Leopold elé:

– Hé, te sárkány! Beszédem van veled!
– Parancsolj, uram! Leopold vagyok, a szelíd sárkány, ő pedig itt Prilla, a barátom. Mit szeretnél mondani? – kérdezte illedelmesen.

Bertold nagyon meghökkent. Zavartan motyogta:

– Prilla a barátod? Nem raboltad el?
– Ó, dehogy! – válaszolta Leopold. – Csak meghívtam a születésnapomra. Ma vagyok 100 éves, és eddig még soha senki nem ünnepelt velem – tette hozzá kicsit szomorúan.

– Velem sem! – kiáltott fel egyszerre Mufurc és Pöttöm, majd összenéztek, és kacagni kezdtek. Nevettek együtt, a morgós törpe és a szomorú kis óriás. Lassan mindnyájan bekapcsolódtak a kacagásba, és örömtől zengett az egész meseerdő.

– Akkor ünnepeljünk mind együtt! – ajánlotta lelkesen Leopold. – Hatalmas, gyönyörű tortát készített a mamám.

– Ó, az csodálatos lenne! – lelkesedett Prilla. – És nemcsak a születésnapodat ünnepeljük meg, Leopold, hanem azt is, hogy mindannyian barátokra találtunk!

Mindenki bólogatott. Mufurc még morogni is elfelejtett örömeiben.

A mese Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló, 2021. évi meseíró pályázatának **harmadik helyezette** lett.



Kránitz Dorottya - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Rajz Emma Magdolna - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Molnár Szófia Mónika - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Krisztián Lili - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Janovits Luca - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Szűcs Zoé - Óbudai Meseerdő Óvoda



Szilágyi Dalma - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Nagy Rajmund - Cseresznyevirág Művészeti Óvoda



Berger Nándor - Óbudai Meseerdő Óvoda

